

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 789/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Гордане Комненић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милица Копривица, адвокат из ..., против тужене „Политика новине и магазини“ Друштво за издавање новина и магазина ДОО Београд, чији је пуномоћник Мара Јањић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1463/20 од 04.09.2020. године, у седници одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1463/20 од 04.09.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1463/20 од 04.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2476/18 од 02.10.2019. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужили на име разлике изгубљене нето зараде за период од 03.10.2006. до 28.02.2019. године, исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених Филијала Београд, у име и за рачун тужиле, уплати припадајуће доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање запослених на износ разлике зараде досуђен ставом првим изреке пресуде, обрачунатим према прописима који важе на дан исплате истих. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да суд обавезе тужену да упише радни стаж у радну књижицу тужиле, за период од 03.10.2006. до 01.12.2010. године и од 01.06.2011. године до 28.02.2019. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 282.494,00 динара, са законском затезном каматом почев од 02.10.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1463/20 од 04.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена

првостепена пресуда у ставу првом, другом и делу става четвртог изреке, у коме је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 282.494,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде, до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става четвртог изреке првостепене пресуде и то тако да је одбијен захтев тужиље за накнаду законске затезне камате на досуђене трошкове поступка од 02.10.2019. године до извршности пресуде, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Наиме, правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 26.07.2018. године, а означена вредност предмета спора је 4.401.637,69 динара, што је динарска противвредност од 37.296,51 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро = 118,0174 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић